

Александар Максим Поповић

ИСКОРАК

хабиџуси ѿредрџађа

Тонући у сан помишљао сам да се нећу пробудити у истом телу. Некако, већ извесно време размишљам о томе, а од вечерас, суочен с непостојањем јединства у деловању свих мојих телесних и умних капацитета, као и одсуством синхронизације која је била подразумевана и о којој раније нисам размишљао, схватам да сав тај аутоматизам на који сам се навикао мислећи да је вечан, више није сасвим неупитан. Бојим се да смо моје тело и ја почели процес растанка, мало помало.

Нисам имао разлога да будем претерано несрећан, јер промишљање коме сам склон, већ ме је доводило до болних истина са којима сам морао да се мирим или да мукогрпно покушавам да снагом ума превазиђем стања и ситуације које су ми биле неподношљиве. Иако сам се саживео са сваким делом свога тела, далеко од тога да сам имао високо мишљење о њему. Најпре, у естетском смислу, била је то телесна лишена склада. Пропорције трупа и удова, однос отвора на глави, дужина истурених делова тела и слично, све је то било на граници подношљивог. Прецизније речено, испод границе подношљивог. О томе су се други повремено изјашњавали, посебно жене које сам, штавише, зачикавао да ме анализирају, да ми говоре шта мисле о мени као мушкарцу, и признајем, помало сам се наслађивао неприлици у којој би се свака дама понаособ нашла, јер не желећи да ме увреди, али ни ти да себе доведе у ситуацију да говори оно што је далеко и од истине и од онога што мисли, оне су бирале речи и квалификативе у зависности од тога колико су речите или колико су веште да речима прикрију оно што мисле, а не желе да кажу. Нерадо се сећам оних које нису бирале речи, а било је и нарочито грубих које су покшавале шамарчићем да дају одговор.

Нисам имао успеха код жена, што је сасвим логично, али нисам

живео мимо света и са њима сам имао свакодневне и разноврсне односе; ипак, притајено сам се љутио кад у мени нису гледале мушкараца. Према већини нисам имао „територијалне претензије”, али волео сам да видим да се чувају да се не доведу у ситуацију да причамо „о нама”, и то ми је на посебан начин годило. Могао сам да будем пријатељ са њима, али сам се јежио и од саме помисли да ме оне сматрају само за пријатеља; свиђало ми се да мисле да сам „опасност”, нека тајанствена, темпирана, за коју се не зна када ће показати лице другачије од уобичајеног, лице за које заправо нисам био сигуран да постоји и да ће се икада показати.

Ех, жене – каква необична појава у природи! С времена на време сам озбиљно корио себе због тога што им посвећујем много више времена него што би требало.

Тонући у сан, дакле, сасвим јасно и засвагда схватио сам да моје тело и ја нисмо више јединство које је увек и на свакој ситуацији здружено, те да ћемо се растајати у наредном периоду, брже или спорије, део по део или као целина – није то до мене било, међутим... ко сам ЈА заправо? Зашто ЈА не бих био тело, већ мислим да сам ЈА нешто друго, боље, више од тела, ОВО што мисли да се растаје са телом као са опном, те да ће се можда пробудити у неком другом љубазнијем домаћину?

Какав би то љубазнији домаћин требало да буде запитао сам се и са индигнацијом одбио да прихватим могућност да то буде атлетски грађен мушкарац, складан као Микеланђелов Давид, снажан и одлучан као – Бортило. Онда бих заправо признао оно од чега бежим, примат форме над суштином, а моја снага, моје ЈА, јесте у мојој мисли, мом духу, образовању, манирима и... да не набрајам.

Бортило то све није имао, али жене су се излагале разним непријатностима и понижењима да би са њим провеле и најкраћи период времена. Био сам сасвим сигуран, тонући у сан, да не желим бити Бортило. Мој живот се не врти око жена и мишљења о женама, и поступака жена, и женског намигивања, удварања женама, и женским мирисима који пријају и голицају ноздрве разлежући се отуд по овом ружном телу као пиће богова које окрепљује, даје вољу за животом, даје снагу, одлучност, мушкост!

Има нешто што твоју ружноћу чини привлачном – шапнула ми је Алалија готово насилу вукући моју руку према својим гаћицама. – Не мој само да помислиш да си паметан и да је то ТО.

Знам да нисам ни Давид ни Микеланђело – прозборио сам чекајући ефекат свог мудрозорја.

А ниси ни Бортило – зацерекала се Алалија.

Па... овај...

Хоћеш ли да будеш Бортило?

Како?

Можеш овако... – сместила је моју руку на место где су ноге које сам ко зна колико дуго чежњиво гледао, љубиле једна другу.

Да сам тада заспао и пробудио се као Бортило, то би вероватно било најбоље. Алалија је мислила да је боље да не заспимо.

Сада, са дистанце од непуног сата, док тонем у сан искрено се плашећи да се нећу пробудити у свом телу, помишљам да би ваљало промишљати не само о себи, већ, још једном, и о Алалији и њеном телу, и шта је ту Алалија а шта ТЕЛО, и ко коме даје задатке, ко има жеље и ко их извршава.

Стварно хоћеш да будеш Бортило? – пренуо ме њен глас и намах ме ухвати страх да ће ме с гађењем одгурнути.

Како?

Можеш и овако – извукла је моју руку из својих гаћица одвојивши је од места на коме јој никада лепше није било и обрадовала је спуштајући тај комад пенасте памучне тканине на мој длан.

Алалија је тачно знала шта ради, а ја нисам имао појма шта треба да радим; размишљао сам само о томе шта она очекује и шта би било оптимално. Оптимално? Сама реч ми је у том тренутку зазвучала као проблем. (Не знам само одакле ми се у том тренутку баш таква реч створила у глави.) Гледао сам њено голо међуножје пред собом, осећао мирисе трава с преливом њених телесних сокова, гледао звездано небо над собом и послушкивао моралне законе у себи, схватајући да свакако нисам Бортило нити могу бити, макар то нисам у стању да будем вечерас.

Знао сам да Бортило стоји неколико стотина метара од нас, наслоњен на бандеру, осветљен жутом светлошћу с врха, као и сваке вечери. Чак иако никада не сазна да је моја лева рука била у Алалијиним гаћицама, и да се чак и мој уд могао сусрести са њеном месечином обасјаном стидницом, чак иако ми не полупа нос као комшији Збројанту због сличног дела, нећу бити миран кад год га видим, од сада па на даље, и будуће.

Не могу рећи да сам се осећао бедно што сам бежећи од срамоте коју сам управо доживео, заобишао ћошак и бандеру на коју је вероватно и те вечери био наслоњен Бортило, јер најпоштеније би било да сам се суочио са њим, међутим – чему, јер свакако сам имао страشان порив кајања због свега што ми се ове вечери десило па би ћушка или нешто слично били претешка казна за мој скрхани хабитус. Желео сам само да се завучем у кревет и што пре заспим, не размишљајући ни о чему.

Требало се само неопаженио провући поред мајке која је Збројантовој жени гледала у шољу тражећи у кривуљама које је кафесац остављао на зидовима керамичке шоље знак судбине који указује на

правац којим би Збројант и она требало да се крећу у будућности која је почињала, као и обично, колико сутра.

Ево, рецимо, за њега сам, до у танчине, видела како ће му се живот одвијати – говорила је мајка показујући шољом на мене. – И то све одавде... И за гимназију кад је било, и после за факултет, па акобогда и... Пази, нема јутра да не погледам и све знам шта ће нам се тога дана догодити... и све буде.

Из те шоље? Та шта кажеш... Само види ко је тукао овог мог и зашто. Он, роб, ничега се не сећа... – укрштала је очима Збројантовићка настојећи да што вештије сакрије поглед док лаже.

Ош ти да једеш? – упитала ме је мајка видевши да замичем према соби у ниском приземљу.

Сит сам! – одговорих брзо и замандалих врата за собом.

Легао сам у кревет опрхван мислима и дилемама. Све што сам мислио да знам и да сам научио, очајнички са покушао да искористим, али све би узалуд било да спас није дошао изненада, као у античким позоришним комадима.

Куц-куц-куц – чуо сам Алалијин ведри глас и благо чукање у прозор.

Можда не бих отворио прозор, да сам био у прилици да дуже размишљам, али ноге и руке спровеле су оно што је она тражила, пре него што сам стигао да о свему имам трезвени суд.

Хоћеш ли да будеш Бортило? – упитала ме је бесрамница, и не чекајући да било шта кажем, смакла ми је пицаму заједно са гаћама и врло вешто, ту на прозору ниске собе, синхронизованим покретима руку, главе и усана, у трену залепила своја похотна уста баш на место где су се моје кракате ноге састављале (и љубиле једна другу).

Вероватно се нешто касније ушуњала у кућу и од мене начинила већег Бортила од самог оног бедника што је по ваздан подупирао бандеру и добацивао женама, само гледајући како би коју где смотао и обешчастео. Ваљда сам био у некој врсти транса и мало чега сам се сећао, али то је тако, сада сам сигуран, када се два тела сједине у жељи која само за сједињавање зна и која не познаје границе ни препреке, ни страх, ни мисао о било чему што би могло нарушити склад заносног њихања два трупла опхрвана неутаживом жељом да се у страсти споје.

Алалија је отишла током ноћи, оставивши ме да чврсто спавам и засигурно ништа не сањам, све док ме у новом дану не пробуди птица која нестрпљиво и страшно жврголи дозивајући загубљеног драгог.